

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Ügyszám: IV/3242-1/2015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/3242-3/2015
Érkezett:	2015 DEC 30.
Példány:	1
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	

Alulírott

[REDACTED]
[REDACTED] a Tisztelt Alkotmánybíróság 2013.11.23-án kelt tájékoztatására határidőben az alábbiakkal egészítjük ki a fenti ügyszámú alkotmányjogi panaszunkat, egyben pótoljuk annak jelzett hiányosságát.

Az alkotmányjogi panaszunk 4. pontjában indokoltuk, hogy az **53.Pf.633.012/2015/6. sz. ítélet** miért ellentétes az Alaptörvényben biztosított azon alkotmányos jogainkkal, amelyeket az alkotmányjogi panaszunk 2. pontjában felsorolt rendelkezések biztosítanak számunkra.

Mint indítványozók elsősorban a törvény és a bíróság előtti egyenlőséghez, a tisztességes eljáráshoz és tárgyaláshoz, valamint a jogorvoslathoz való jog sérelmére hivatkozva részletesen konkrétumokkal kifejtettük, hogy az **53.Pf.633.012/2015/6. sz. ítélet** az **Alaptörvény I. cikk (3), XV. cikk (1) és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseiben foglalt rendelkezéseit, és rendelkezéseiben biztosított alapvető alkotmányos jogainkat sérti.**

I. cikk

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Tehát az alkotmányjogi panaszunkban azért kérjük indítványozó felperesek mindhárman az **53.Pf.633.012/2015/6. sz. ítélet** megsemmisítését, mert az sérti az Alaptörvény **XV. cikk (1)** valamint **XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseiben biztosított alkotmányos jogainkat.**

1. Tárgyalás tartására és határidő hosszabbításra vonatkozó sürgősségi kérelem

Tárgyalás tartására vonatkozó kérelmünk ellenére a másodfokú bíróság nem biztosította a **XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált** azon **alapvető alkotmányos jogunkat**, hogy a **perben a jogainkat és kötelezettségeinket törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.**

Alkotmányjogi panaszunkban (29. o. 1. bek.) idéztük a Pp. Fellebbezés kísértékű perekben vonatkozó rendelkezéseit, amelyek értelmében:

393. § (2) A másodfokú bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz, a felek bármelyikének kérelmére azonban tárgyalást tart.

(3) Tárgyalás tartását a fellebbező fél a fellebbezésében, illetve az ellenfél csatlakozó fellebbezésének kézhezvételétől számított nyolc napon belül, **a fellebbező fél ellenfele pedig a fellebbezés kézhezvételétől számított nyolc napon belül kérheti.**

Tehát a Pp. szerint **a másodfokú bíróságnak a kísértékű perekben is érdemben kell döntenie, valamint a felek bármelyikének kérelmére tárgyalást kell tartania** – azaz az ügy érdemében kell döntenie továbbá tárgyaláson, amennyiben a fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézhezvételétől számított nyolc napon belül tárgyalás tartását kéri – a Pp. **244. § (2)** bekezdése szerint pedig *a fellebbezési ellenkérelmet legkésőbb a tárgyaláson...kell a másodfokú bíróságnál előterjeszteni*, azaz amennyiben a fellebbező fél ellenfele tárgyalás tartását kéri **jogában áll a fellebbezési ellenkérelmét akár a tárgyaláson előterjeszteni.**

Kézbesítési vélelem megdöntése csak akkor szükséges, ha a bíróság megküldte a végzést csak azt a fél önhibáján kívüli okból nem kézbesítették, azonban jelen esetben a bíróság meg sem küldte az **53.Pf.633.012/2015/2. sz.** végzést a II. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottjának az I. r. felperesnek. Mulasztás igazolása pedig csak akkor szükséges, ha valamely határidőt elmulasztott a fél, azonban jelen esetben a II. és III. r. felperesek nem mulasztottak el határidőt és nem késtek el a perbeli cselekmény megtételével, mert a tárgyalás tartására és határidő halasztására vonatkozó kérelmüket majd a fellebbezési ellenkérelmüket a bíróság a határidőn belül érkezett.

Összefoglalva az I. r. felperes nem kapta meg a periratokat, mint II. és III. r. felperes meghatalmazottja, így az **53.Pf.633.012/2015/2. sz.** végzést sem, az I. r. felperes jogi képviselője pedig 3 nap határidő hosszabbítást kapott a bíróságtól az **53.Pf.633.012/2015/2. sz.** végzés teljesítésére, amely határidőn belül 2015. június 12-én megküldte a felperesek fellebbezési ellenkérelmét a bíróságra, amit a bíróság a határidő utolsó napján 15-én érkezett. Továbbá II. és III. r. felperes, valamint az ő perbeli meghatalmazottjuk az I. r. felperes 2015. június 8-án bíróságon érkezett kérelmükben tárgyalás tartását és 15 nap

határidő hosszabbítást kértek, majd a fellebbezési ellenkérelmüket - amelyet az I. r. felperes jogi képviselője már 12-én megküldött a bíróságnak - 15-én felperesek is megküldték a bíróságnak, amelyet a bíróság még szintén ugyanazon a napon érkezett.

Még a mulasztás következményei is orvosolhatók igazolással [106. § (1)] és az igazolási kérelmet elutasító határozatot is meg kell küldeni, mert még az ellen is van helye fellebbezésnek [110. § (1)]. Ugyanakkor az I. r. felperesnek – mint II. r. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottjának - a bíróság meg sem küldte az 53.Pf.633.012/2015/2. sz. végzést, amelyben foglaltak teljesítésére hatánapot tűzött ki, a felperesek tehát 2015. június 8-án bíróságon érkezett kérelmükben határidőn belül kérték a bíróságtól tárgyalás tartását és 15 nap határidő hosszabbítást, amely kérelem elbírálására vonatkozó végzést a bíróság szintén nem küldött a felpereseknek.

Miután a bíróság a II. r. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottjának az I. r. felperesnek nem küldte meg az 53.Pf.633.012/2015/2. sz. végzését a 2015. június 8-án bíróságon érkezett felperesi kérelemre köteles lett volna tárgyalást tartani és a kért határidő hosszabbítást biztosítani, azért hogy az 53.Pf.633.012/2015/2. sz. végzést és annak mellékletét képező fellebbezést a II. r. és III. r. felperesek megismerhessék.

Továbbá amennyiben a felperesek megalapozott kérelmét a másodfokú bíróság mégis elutasította, úgy az erről szóló **Pf.4-II. sz.** végzését köteles lett volna megküldeni a felpereseknek, hogy az ellen fellebbezhessenek.

Tehát a bíróság mulasztott a II. és III. r. felperessel szemben, amikor meghatalmazottjuknak az I. r. felperesnek nem küldte meg a **53.Pf.633.012/2015/2. sz. végzést, a felperesek tehát még határidőn belül kérték a bíróságtól a tárgyalás tartását és a határidő meghosszabbítását,** azonban nemhogy megalapozott kérelmüknek nem adott helyt a bíróság, de még a kérelmüket elutasító **Pf.4-II. sz. végzést** sem küldte meg részükre, ami ellen jogukban állt volna fellebbezni.

2. A másodfokú bíróság az ellenkérelmet nem vette figyelembe, nem bírálta el

A meghatalmazott jogi képviselőnk útján felperesek az alperesi fellebbezésére határidőben benyújtott ellenkérelmünket a másodfokú bíróság a tárgyaláson kívül meghozott ítélete során nem vette figyelembe, ezzel megfosztott bennünket attól az alkotmányos jogunktól is, hogy a másodfokú eljárásban, mint felperesek egyáltalán részt vegyünk. Tehát a másodfokú bíróság nem biztosította azon alapvető alkotmányos jogainkat sem, hogy az alperes fellebbezésével szembeni ellenkérelmünk érdemi döntéssel elbírálásra kerüljön, a Pp. 394 § (3) bekezdésére hivatkozva hozta meg érdemi döntését, azonban nem az alkotmányos követelményeknek megfelelően, azaz nem a fellebbezési ellenkérelem keretei között, mert megfosztott bennünket a bírósághoz fordulás alapvető alkotmányos jogától is, attól hogy **kereseti kérelmünket a másodfokú eljárásban is képviseljük, azt az alperesi fellebbezéssel szemben is megvédjük.**

Azzal, hogy a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta döntése során az alperes fellebbezésével szemben benyújtott felperesi ellenkérelmet kirekesztett bennünket a másodfokú eljárásból, amely eljárásban az Alaptörvényben rögzített (XXVIII. cikk (7)

bek.) alkotmányos jogunk szerint, mint felpereseknek alapvető jogunkban áll részt venni.

3. Periratok megismerése, nyilatkozatok megtétele

II. és III. r. felperesek, mint indítványozók arra hivatkozással is **kérjük az 53.Pf.633.012/2015/6. sz. ítélet megsemmisítését a T. Alkotmánybíróságtól, hogy a másodfokú bíróság azzal, hogy nem küldte meg a másodfokú eljárás periratait az I. r. felperesnek – mint a II. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottjának - majd a 2015. június 8-án Fővárosi Törvényszéken érkezett kifejezett kérelemre sem biztosított időt a II. és III. r. felpereseknek arra, hogy a periratokat megismerhessék többszörösen megsértette a Pp. 3. § (6) bekezdésében foglalt alapelvi rendelkezését és ezen keresztül a II. és III. r. felperesi indítványozók Alaptörvény XV. cikk (1) és XXVIII. cikk (1) bekezdéseiben foglalt alapvető alkotmányos jogait. Illetőleg mindhárom felperes fenti alkotmányos jogait sértette, amikor nem küldte meg a felperesi kérelmet elbíráló végzését. A Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-Elemző Csoportjának Összefoglaló véleményéből idézünk az alábbiakban, amely Kúriai álláspont alátámasztja, hogy a felperesek Alaptörvény fent idézett rendelkezéseiben biztosított alapvető alkotmányos jogait megsértő másodfokú ítéletre **többek közt a Pp. 3. § (6) alapelvi rendelkezésének a másodfokú bíróság általi megsértése** vezetett, mégpedig közvetlenül.**

„A Pp. 3. § (6) bekezdése úgy rendelkezik, miszerint a bíróság köteles gondoskodni arról, hogy a felek minden, az eljárás során előterjesztett kérelmet, jognyilatkozatot, valamint a bírósághoz benyújtott okiratot megismerhessenek és azokra – törvényben előírt időn belül – nyilatkozhassanak.

A törvény idézett szabályát az 1999. évi CX. törvény (VIII. Ppn.) 2. §-a vezette be 2000. január 1. napjától kezdődő hatállyal. A polgári perrendtartás ezen alapelvi rendelkezése közvetlen összefüggésben áll a törvény és a bíróság előtti egyenlőség alkotmányos elvével, [Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése] valamint a tisztességes eljáráshoz való jognak az alkotmányos, továbbá a Pp. 2. § (1) bekezdésében megfogalmazott követelményével. [Alaptörvény XXIV. és XXVIII. cikk (1) bekezdése] A most vizsgált törvényi előírás lényeges tartalma szerint a perben a bíróságokra olyan kötelezettség hárul, miszerint aktívan tegyenek meg mindent a felek perbeli esélyegyenlőségének és fegyveregyenlőségének megvalósulása érdekében, különösen hozzák mindkét peres felet abba a helyzetbe, hogy a perbeli jogvita elbírálása szempontjából releváns jognyilatkozatokat és bizonyítékokat megismerhessék, valamint azokkal összefüggő észrevételeiket megtehessék, jogi álláspontjukat pedig kifejthessék. A peres feleknek e bírósággal szemben fennálló jogosultsága – a titkosított iratokat is magába foglalóan – kiterjed a peranyag megismerésére, arról másolat készítésére, az ellenérdekű fél és más perbeli személyek beadványainak, valamint a bizonyítási eljárás során keletkezett iratok és jegyzőkönyvek megküldésének igénylésére. E követelmények érvényesülését a Polgári perrendtartás több részletszabálya is szolgálja. [Keresetlevél kézbesítése (Pp. 125. §); felek tárgyaláson jelenléte (Pp. 135. §); felek kérelem előterjesztésére, nyilatkozat tételére és bizonyítási indítvány előterjesztésére, ill. megküldésére vonatkozó jogai (Pp. 138-141. §); feleknek a bizonyítékokra vonatkozó észrevételezési joga (Pp. 205. §)] A perbeli esélyegyenlőség biztosításának lényeges eleme az eljárás kondtradiktórius jellege és a felek kétoldalú meghallgatásának kötelezettsége.

Kiemelt figyelmet kell fordítani arra, hogy a perben előterjesztett kérelmek és nyilatkozatok, valamint a bizonyítási cselekményekről készült írásbeli dokumentumok valamennyi peres félnek olyan időben álljanak rendelkezésére, hogy azok az arra vonatkozó észrevételeiket és indítványaikat kellő időben megtehessek. Alapvetően ez a bíróság feladata annak érdekében, hogy a Pp. 3. § (6) bekezdésének a megsértése miatt a jövőben hatályon kívül helyezésre lehetőleg egyáltalán ne kerülhessen sor."

(A Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-Elemző Csoport, Összefoglaló vélemény A perorvoslati bíróságok hatályon kívül helyezési gyakorlata (A másodfokú és felülvizsgálati bíróság kasszációs jogköre) Budapest, 2013. december 2., 32. o. 2- 3. bek., 33. o. 1-2. bek.)

Fentiek alapján a másodfokú bíróság az Alaptörvény XV. cikkének (1) és XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdésében biztosított alkotmányos jogától fosztotta meg a II. r. és III. r. felperest azzal, hogy nem küldte meg az I. r. felperesnek – mint II. r. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottjának – a periratokat, így a II. r. és III. r. felperesek nem értesülhettek még az alperesi fellebbezésről sem valamint arról, hogy a per másodfokú eljárásá alakult.

Miután a II. r. és III. r. felperes meghatalmazottja az I. r. felperes részére a 2014. november 27-én kihirdetett 11.P.XII.22.923/2014/5 sz. elsőfokú ítéletet követően még fél évvel később sem érkezett a bíróságtól jogerősítő végzés a III. r. felperes személyesen betekintett a periratokba. A III. r. felperes így értesült a másodfokú bíróság 53.Pf.633.012/2015/2. számú végzésről és az ahhoz csatolt alperesi fellebbezésről, illetve arról, hogy az alperes fellebbezése folytán a per másodfokú eljárásá alakult és kérelmezte, hogy néhány napon belül kiadják az iratokat.

Minderről a III. r. felperes haladéktalanul értesítette az I. r. és II. r. felpereseket, majd miután az I. r. felperes nem tudta elérni hétvége előtt az általa megbízott jogi képviselőt a felperesek úgy döntöttek, hogy sürgősségi kérelmet nyújtanak be a másodfokú bíróságra, amelyben kérték a tárgyalás tartását, valamint 15 nap haladékot fellebbezési ellenkérelmük benyújtása érdekében. A felperesek sürgősségi kérelmét a másodfokú bíróság 2015. június 8-án hétfőn érkezett, azonban a másodfokú bíróság a felperesi kérelemre vonatkozó végzést mind a mai napig nem küldött a felpereseknek sem személyesen sem pedig perbeli meghatalmazott útján. Amint azt alkotmányjogi panaszunkban már részletesen előadtuk az 53-as tanács telefoni megkeresésünkre közölte, hogy a felperesek bíróságon 2015. június 8-án érkeztetett kérelmét nem a másodfokú bíróság, hanem „az Elnökség fogja elbírálni”, ezért felperesek panasszal éltünk, amely panaszunkra a Polgári Kollégium helyettes vezetője válaszolt 2015 júliusában. Alkotmányjogi panaszunkban kifejtettük azt is, hogy a Polgári Kollégium tájékoztatásával felperesek nem értünk egyet álláspontunk szerint a kérelmünket a másodfokú bíróságnak kell elbírálnia, ami a másodfokú ítélet szerint meg is történt a másodfokú bíróság ítéletében hivatkozott Pf.4-II. sz. végzésben, amelyben állítólag felperesek kérelme elutasításra került, azonban a másodfokú bíróság ezt a végzést sem küldte meg a felpereseknek.

Összefoglalva tehát a másodfokú bíróság a II. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottjának az I. r. felperesnek nem küldte meg a periratokat, a másodfokú bíróság az I. r. felperesnek kizárólag a másodfokú ítéletet küldte meg ezzel is elzárva a felpereseket – különösen a II. és III. r. felpereseket - a bírósághoz fordulás alkotmányos jogától.

Tehát a másodfokú bíróság sem az 53.Pf.633.012/2015/2. sz. végzését – amelyben felpereseket felhívta, hogy 8 napon belül nyilatkozzanak tárgyalás tartásának kérése és ellenkérelem benyújtása ügyében - **sem az 53.Pf.633.012/2015/3-I. sz. végzését** - amelyben 3 nap haladékot adott az I. r. felperes által meghatalmazott jogi képviselőnek az

53.Pf.633.012/2015/2. sz. végzésében foglaltak teljesítésre – sem a Pf.4-II. sz. végzését - amelyben állítólag elutasította a felperesek 2015. június 8-án bíróságon érkeztetett kérelmét - nem küldte meg a II. r. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottjának, az I. r. felperesnek.

4. Perbeli meghatalmazottak

Indítványozók az alkotmányjogi panaszunkban kifejtettük a meghatalmazás részben. hogy a másodfokú bíróságnak miért nem állt jogában figyelmen kívül hagyni az I. r. felperestől meghatalmazással rendelkező jogi képviselő által benyújtott felperesi fellebbezést és miért nem állt jogában meg nem küldeni a periratokat I. r. felperesnek – aki a pertársai perbeli meghatalmazottja – és miért nem állt jogában elutasítani a felperesek 2015. június 8-án bíróságra érkeztetett kérelmét, amely felperesi kérelemre vonatkozó elutasító végzését egyébiránt meg sem küldte a kérelmet benyújtó felpereseknek.

A másodfokú bíróság ítéletével a felpereseket úgy fosztott meg a bírósághoz fordulás alkotmányos jogától, hogy a felperesi jogi képviselő által benyújtott fellebbezést nem fogadta be, azt figyelmen kívül hagyta, a három felperes – I. r. felperes ügyis, mint II. és III. r. felperesek perbeli meghatalmazottja - tárgyalás tartására és 15 napos határidő kérésére vonatkozó kérelmét előbb az Elnökségnek küldte meg elbírálásra, majd pedig elutasította anélkül, hogy végzését kézbesítette volna felpereseknek. A másodfokú bíróság ítéletében a felperesek fellebbezési ellenkérelmét egyben tárgyalás tartására vonatkozó kérelmét illetve tárgyalás tartására és határidő hosszabbításra vonatkozó kérelmét semmilyen körülmények között nem vette figyelembe, tehát akkor sem, ha a felperesek jogi képviselő útján illetve akkor sem, ha a felperesek személyesen - egyben a II. és III. r. felperesek a perbeli meghatalmazottjuk az I. r. felperes útján - jártak el.

Alkotmányjogi panaszunkban már előadtuk, hogy az 53-as tanács nem tekinthette a felperesek másodfokú bíróságra 2015. június 8-án érkeztetett tárgyalás tartására és 15 nap határidő hosszabbításra vonatkozó kérelmét jogi képviselet azonnali hatállyal történő megszűnése bejelentésének.

- egyfelől a három felperes másodfokú bírósághoz benyújtott bíróságon 2015. június 8-án érkeztetett kérelme semmi esetre sem tekinthető felperesi kérelem helyett jogi képviselet 2015. június 5. napjától történő megszűnése bejelentésének,
- másfelől a jogi képviseletre szóló meghatalmazás az ügyvédi törvény szerinti. a felperesi kérelemben pedig csak annyi szerepel, hogy „a jogi képviselőtől a megbízást a mai napon megvontuk”, ami nem azt jelenti, hogy a jogi képviselet a 15 napos határidő hosszabbítási kérelem keltezése napján azonnali hatállyal szűnt volna meg.

Továbbá tekintettel arra, hogy az I. r. felperes által adott ügyvédi meghatalmazás kifejezetten az Ügyvédi törvényre hivatkozik ezért nem kérdéses, hogy a megbízás megszűnését vagy korlátozását nem az ügyfél, hanem az ügyvéd köteles haladéktalanul annak a hatóságnak (bíróságnak) írásban bejelenteni, amelynél a rábízott ügy folyamatban van (Üt. 24.§ (4) bek.). Ugyanakkor a bejelentés nem lehet korábbi, mint a megszűnés napja (felmondási idő utolsó napja) vagy a bejelentésben utalni kell arra, hogy mely napon szűnik meg a szerződés. Indítványozók alkotmányjogi panaszunkban pontosan idéztük a felperesi fellebbezést benyújtó jogi képviselőnek a jogi képviselet megszűnésére vonatkozó - a

fellebbezésben szereplő - nyilatkozatát az alábbiak szerint, amelyben pontosan meghatározta, hogy a felmondást követően meddig köteles még a felperesek képviselőjét ellátni:

„az ügyvédi megbízásom 2015. június 5-én megszűnt – ügyfelem felmondása alapján - azonban az ügyvédi törvény értelmében, az ügy halaszthatatlan voltára és ügyfelem kifejezett utasítására - figyelemmel arra is, hogy az iratátadásra 2015. június 11-én került sor részemről, így a felperesek még nem juthattak abba a pozícióba, hogy új ügyvédet bízzanak meg - a felmondást követő 15 napon belül még köteles vagyok a felperesek érdekében és képviselőjében szükség szerint eljárni.”

A fentiekből következően az ügyvédi meghatalmazás illetve megbízás a felmondás keltét (2015. június 5. napját) követő 15 napon belül (2015. június 20. napjáig bezárólag) még fennállt. Mint indítványozók alkotmányjogi panaszunkban azt is kifejtettük, hogy amennyiben a bíróságnak mindezek ellenére is kételye merült volna fel a jogi képviselő meghatalmazásának időbeli érvényességével kapcsolatban – azaz a képviselői jogosultság 2015. június 12-ei illetve 15-ei fennállása tekintetében - a Pp. lehetőséget biztosít hiánypótlási felhívás kibocsátására is [Pp. 95. § (1-2) bekezdés].

Összefoglalva az ügyvédi meghatalmazás valamint a fentiekben leírtak alapján a másodfokú bíróság nem feltételezhette azt, hogy a felperesek jogi képviselője 2015. június 12-én – amikor megküldte a felperesek fellebbezését a bíróságra – vagy 2015. június 15-én, amikor ezen felperesi fellebbezést a bíróság érkeztette - már nem volt jogosult a felperesek képviselőjében fellebbezés benyújtására.

Indítványozók azt is előadtuk az alkotmányjogi panaszunkban, hogy a másodfokú bíróságban nem merülhetett fel kétely a felperesi fellebbezést benyújtó jogi képviselő 2015. június 5. és 20. napja közötti képviselői jogosultságával kapcsolatban, mert a II. és III. r. felperes perbeli meghatalmazottja az I. r. felperes is megküldte 2015. június 15-én a Fővárosi Törvényszékre az 53-as tanáccsal kapcsolatos panaszbejelentésének mellékleteként a felperesek jogi képviselője által benyújtott, bíróságon 2015. június 15-én érkezett felperesi fellebbezést.

Fentiek alapján kétségtelenül megállapítható, hogy indítványozók az alkotmányjogi panaszunkban azért kérjük, hogy a T. Alkotmánybíróság szíveskedjék megsemmisíteni az 53.Pf.633.012/2015/6. sz. ítéletet, mert az sérti az alkotmányjogi panaszunkban felsorolt érveink – amelyeket a fentiekben röviden összefoglaltunk – szerint az Alaptörvény római XV. cikk (1) bekezdésében valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseiben biztosított alapvető alkotmányos jogainkat.

Indítványozók az Alaptörvény arab számmal jelölt 28. cikkére kizárólag a jogalkalmazói mérlegelés alkotmányos követelményekben meghatározott kereteivel kapcsolatosan hivatkozunk és csak annyiban, amennyiben erre a 14/2015 AB határozat indoklása is kitért, amely 14/2015 AB határozatból idéztünk, és amelyből merítettünk az alkotmányjogi panaszunk alátámasztása során annak 23-25. oldalain különös tekintettel a jogi képviselő meghatalmazásának érvényességére.

Fentiek alapján álláspontunk szerint megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék 53.Pf.633.012/2015/6 sz. ítélete – amely nem vette figyelembe a felperesek jogi képviselő útján benyújtott fellebbezési ellenkérelmét - sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogunkat.

A Pp. 66. § (1) bekezdése és a Pp. 70. § (2) bekezdése valamint a Pp. 70. § (4) bekezdése együttes alkalmazása során az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséből, a jogorvoslathoz való jogból eredő alkotmányos követelmény, hogy a polgári peres eljárásban a fél szabályszerű meghatalmazással rendelkező jogi képviselőjének a képviseleti jogosultsága az eljárás egészére kiterjed, illetve a képviselet jogkörének a bíróságok irányában történő korlátozása annyiban hatályos, amennyiben a korlátozás a meghatalmazásból kitűnik, ezért a polgári peres eljárásban a fél szabályszerű meghatalmazással rendelkező jogi képviselőjének a fél nevében tett és a meghatalmazás kereteit túl nem lépő nyilatkozatát – további feltétel megkövetelése nélkül – a fél képviseletében benyújtott jognyilatkozatnak kell értékelni.

Amint azt alkotmányjogi panaszukban már kifejtettük a másodfokú ítélet több – alkotmányjogi panaszunk 2. pontjában felsorolt - Alaptörvényben biztosított alapvető jogunkat sértette meg azon keresztül, hogy számos Pp. rendelkezést megsértett. Tehát a másodfokú ítélet nem csupán többszörösen jogszabálysértő, hanem a Pp. felsorolt és fel nem sorolt rendelkezéseinek megsértésén keresztül – és ezen jogszabálysértésekkel egyidejűleg – megsértette az alkotmányjogi panaszunk 2. pontjában felsorolt Alaptörvényben biztosított alapvető jogainkat.

5. Az elsőfokú ítélet megváltoztatása eljárási és anyagi jogszabálysértésekkel

Amint az Alkotmányjogi panaszukban részletesen előadtuk már az alperes 11.P.XII.22.923/2014/5. sz. ítéletre benyújtott fellebbezésében kizárólag azt kéri a bíróságtól, hogy:

„Tekintettel a hivatkozott lényeges eljárási hibára és az előadott új tényekre kérem, hogy a fellebbezésem alapján új eljárásban bírálják el ügyemet, amit a 17.P.21.641/2014 eljárás jogerős befejezéséig függeszsenek fel..”

Ezzel szemben a másodfokú bíróság ítéletének indoklásában valótlanul azt állítja, hogy: „Az ítélet ellen annak hatályon kívül helyezése, illetve tartalma szerint annak megváltoztatása, és a kereset elutasítása érdekében az alperes élt fellebbezéssel.”

Fentiek szerint a másodfokú bíróság nem a fellebbezési kérelmet bírálta el ítéletében és érdemi döntésének meghozatalkor nem azt vette figyelembe, hogy mit tartalmaz az alperesi fellebbezés, hanem [REDACTED] alperes 2014. június 23-án kelt, 2014. június 25-én a bírósághoz érkezett 11.P.XII.21.996/2013/13-as sorszámú fellebbezésében egyben kézbesítési vélelem megdöntése iránti igazolási kérelmében foglalt egyik alperesi állításra alapítva változtatta meg az elsőfokú bíróság ítéletét. Itt jegyezzük meg, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezést volt hivatott elbírálni, így nem állt jogában az előző eljárás fellebbezésében szereplő egyik – egyben bizonyítatlan és a tárgyhoz nem tartozó - alperesi állítás alapján meghozni alaptörvény ellenes ítéletét a jelen perben, és megváltoztatni az elsőfokú ítéletet.

A másodfokú bíróság iratellenes állítja azt, hogy az alperes az ítélet megváltoztatását kérte ugyanis ilyen alperesi kereseti kérelem nem lehetséges fel a fellebbezésben. Az alperes fellebbezésében nem kérte az ítélet hatályon kívül helyezését sem – ami egyébként nem is lenne elbírálni önmagában – és nem kérte az ítélet megváltoztatását sem. Az alperes

kizárólag új eljárás lefolytatását kérte hamisan azt állítva, hogy eljárásjogi szabálysértés történt az elsőfokú bíróság részéről továbbá azt kérte, hogy az új eljárást majd függessze fel a bíróság a folyamatban lévő **17.P.21.641/2014 per** jogerős befejezéséig, mert alperes ettől remélte, hogy szabadulhat a sortartásos kezesi felelősség alól.

A másodfokú bíróság tehát anélkül, hogy akár utalás volna fellelhető az alperes fellebbezésben arra vonatkozóan, hogy szerinte az elsőfokú ítélet **anyagi jogszabályhelyet sértetett és megsértette volna a 163. § (1) és (2) és/vagy a 206. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakat** a Fővárosi Törvényszék 53-as tanácsa ítéletét az alábbiak szerint indokolta:

„Hivatkozott továbbá az alperes arra, hogy álláspontja szerint a társasháznak van vagyona, bankszámlája, így a társasházat terhelő, jogerősen megítélt perköltség behajtható. Ez a hivatkozás nem jelent mást, mint a Ptk. 274.§-a téves alkalmazására való utalást, miszerint kezesi felelősség alapján csak akkor kötelezhető, ha a követelés a társasháztól nem behajtható (sortartásos kezesség). A másodfokú bíróság ezen fellebbezési indokot találta alaposnak.

A felperesek többször utaltak beadványaikban arra, hogy a társasházzal szemben vezetett végrehajtás (inkasszó) nem vezetett eredményre. Ezt az állítást további végrehajtási iratok csatolása nélkül az elsőfokú bíróság azzal a körülménnyel, hogy a társasháznak nem volt közös képviselője és a perekben ügygondnok képviselte, együttesen tévesen úgy értékelte, hogy felperesek a követelésük társasháztól való behajthatatlanságát igazolták. Mindez azonban nem elegendő a behajthatatlanság kétséget kizáró megállapításához.

Az alperes fellebbezésében nem állította azt, hogy a „társasháznak van vagyona, bankszámlája” hanem pontosan ennek az ellenkezőjét állította a fellebbezésében miszerint: **„az elsőrendű kötelezett társasház nem tudta fizetni tartozásait”** és a fellebbezéshez csatolt OTP álszámla mínusz előjelű 2013. február 11-i egyenlegkivonatával **állítását bizonyította.**

Majd fellebbezésében az alperes azt írta a felperesek és a társasház között folyamatban lévő 17.P.21.641/2014 perrel kapcsolatban, hogy **„amennyiben a felperesi tartozás jogerősen megállapítást nyer úgy számomra kedvezőbb ítélet születne jelen perben, hiszen a sortartó kezesség megállapításának nem lenne helye, sőt a társasház a felperesi követelést beszámíthatná saját követelésébe a felperesekkel szemben. Erre tekintettel kérem, hogy a fellebbezésem alapján indult bírósági eljárást a BKKB 17.P.21.641/2014. sz. per jogerős befejezéséig függesszék fel mivel ha abban a perben bebizonyosodik, hogy a felpereseknek közös költség tartozása volt, úgy közvetlen, személyes közrehatásuk van annak a helyzetnek a kialakulásában, hogy a társasház bankszámláján vagy pénztárában a társasházi kötelezettségek teljesítésére megfelelő fedezet ne álljon rendelkezésre.”**

Tehát az alperes a fellebbezésében is elismerte, hogy az elsőrendű kötelezett társasház nem tudta fizetni tartozásait, a társasházi kötelezettségek teljesítésére megfelelő fedezet nem állt rendelkezésére, amely állítását okirattal - a csatolt mínusz egyenlegű OTP álszámla számlakivonattal - bizonyította.

Továbbá az alperes a per felfüggesztését kérte fellebbezésében, mert azt remélte, hogy amennyiben a 17.P.21.641/2014 perben „a felperesi tartozás jogerősen megállapítást nyer”

akkor a sortartó kezesség megállapításának nem lenne helye és számára kedvezőbb ítélet születne.

A másodfokú bíróság az alperesnek a per felfüggesztésre irányuló kérelmét elutasította azzal, hogy a 17.P.21.641/2014 per - amelynek tárgya egyébiránt nem felperesi tartozás, hanem közgyűlési határozatok érvénytelenségének a megállapítása – nem előkérdése a pernek, tehát az nem eredményezhet kedvezőbb ítéletet az alperes számára. (Itt annyit megjegyzünk, hogy a 17.P.21.641/2014 perben született elsőfokú ítélet megállapította annak a közgyűlési határozatnak az érvénytelenségét, amelyben nem létező jogtalan társasházi követelés alapján akartak jelzálogot bejegyezni a felperesek ingatlanaira, továbbá a felperesek által támadott határozatok végrehajtása mind a mai napig felfüggesztés alatt áll a bíróság végzése alapján.)

Azonban a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az alperes fent idézett nyilatkozatait, amelyekben az alperes elismeri, hogy az elsőrendű kötelezett társasház nem tudta fizetni tartozásait, valamint azt is, hogy az alperes fellebbezéséhez csatolta az ezt igazoló okirati bizonyítékot. A másodfokú bíróság annak ellenére, hogy az alperes sortartási kifogással nem élt – a másodfokon elutasított felfüggesztési kérelme pedig nem tekinthető annak – a másodfokú ítélet indoklásában iratellenesen mégis az szerepel mintha az alperes sortartási kifogást terjesztett volna elő, mégpedig arra hivatkozva, hogy a társasháznak van vagyona, miközben az alperes 2015. február 10-ei fellebbezésében ilyen állítás nem szerepel, abban az alperes pontosan ennek az ellenkezőjét állítja. Az alperes nemcsak, hogy nem jelenti ki fellebbezésében azt, hogy „a társasháznak van vagyona”, hanem felfüggesztési kérelmében kifejezetten egy folyamatban lévő per kimenetelétől reméli azt, hogy a társasháznak a jövőben egyáltalán lesz vagyona, mert úgy véli, hogy akkor szabadulhatna a sortartásos kezesi felelősség alól, így számára kedvezőbb ítélet szülehetne. Azonban amit azt már az Alkotmányjogi panaszunkban idézett elsőfokú ítélet indoklása kimondta: „**az alperes nem cáfolta azt a felperesi állítást, mely szerint az alperesnek vagyona bankszámlája 2013 nyár végéig nem volt, így ezen felperesi nyilatkozatot a bíróság cáfolat hiányában elfogadta. A 2014. március 15-ig hatályban volt 1959. évi IV. tv. (Ptk) 274. §-a szerinti sortartásos kezesi felelősség a későbbi másodfokú ítélet jogerőre emelkedésekor, egyben a követelés esedékességekor 2011. szeptember 19-én beállt, az utólagos változás, a társasház anyagi helyzetének javulása nem hat ki a sortartásos kezesi felelősségre.**”

Továbbá alkotmányjogi panaszunkban azt is kifejtettük, hogy ítéletét az elsőfokú bíróság a Ptk. fent idézett **274. §-a** alapján hozta meg, amely nem követeli meg, hogy a jogosult végrehajtást eszközöljön a kötelezett vagyona iránt, hogy végrehajtási iratok csatolásával bizonyítsa, hogy azt megtette, de annak során a követelés nem nyert kielégítést, **mert ilyen kötelezettség nincs a 2014. március 15-ig hatályban volt 1959. évi IV. tv. (Ptk) 274. §-a szerinti sortartásos kezesi felelősség esetén, hanem csak a 2014. március 31-től kötött kártalanító kezességre vonatkozó megállapodások esetén van,** amelyekre az Új Ptk. vonatkozó része kifejezetten előírja, hogy:

(6:421. §). Kártalanító kezesség esetén a kezes mindaddig megtagadhatja a teljesítést, amíg a jogosult nem bizonyítja, hogy végrehajtást eszközölt a kötelezett vagyona iránt, de annak során a követelés nem nyert kielégítést.”

Az elsőfokú bíróság tehát az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály helyes alkalmazásával hozta meg ítéletét.

A Pp. 394. § (1) bekezdése értelmében „*Ha az elsőfokú bíróság ítélete a jogszabályoknak megfelel, vagy olyan eljárási szabálysértés történt, amelynek az ügy érdemi elbírálására kihatása nem volt, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.*”

A másodfokú bíróság azonban iratellenesen azt állítva, hogy:

„*Hivatkozott továbbá az alperes arra, hogy álláspontja szerint a társasháznak van vagyona, bankszámlája, így a társasházat terhelő, jogerősen megítélt perköltség behajtható.*”

megváltoztatta az elsőfokú ítéletet annak ellenére, hogy az alperes anyagi jogszabály megsértésére nem hivatkozott és a fent idézett hivatkozás nem lelhető fel a fellebbezésében, továbbá az utólagos változás, a társasház anyagi helyzetének javulása nem hat ki a sortartásos kezesi felelősségre.

A másodfokú bíróság nem a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korláti között változtatta meg az elsőfokú ítéletet, amely elsőfokú ítélet a másodfokú bíróság téves állításával szemben nem sért anyagi jogszabályt.

Túl azon, hogy a társasház vagyoni helyzetének későbbi alakulása nem hat ki a sortartásos kezesi felelősségre, az alperes nem állította fellebbezésében azt, hogy a „társasháznak van vagyona” hanem az alperes felfüggesztési kérelmében pontosan ennek az ellenkezőjét állította.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság tényként olyat nem állíthat, és nem állapíthatott meg, amivel kapcsolatban még bizonyítási eljárás sem folyt, és amely állítás, hogy „a társasháznak van vagyona” a másodfokú bíróság téves állításával szemben nem szerepel az alperes fellebbezésében, hanem az alperes fellebbezésben pont ennek az ellenkezőjét állítja. Másfelől a sortartási kezesi felelősség szempontjából a jogszabályok szerint nem a társasház évekkel későbbi vagyoni helyzete veendő figyelembe, amint azt az elsőfokú bíróság ítéletében kihangsúlyozta.

Tehát a Pp. 394. § (3) bekezdésében foglalt feltételek egyike sem teljesült ezért a másodfokú bíróság nem bírálhatta volna el az ügyet – felperesek kereseti kérelmét - érdemben a Pp. 394. § (3) bekezdése szerint ezért a másodfokú ítélet súlyosan törvénysértő, ami egyben sérti a legalapvetőbb alkotmányos jogainkat, a jogorvoslathoz való jogunkat, a bírósághoz fordulás jogát és a tisztességes eljáráshoz való jogunkat.

394. § (3) Ha az ítélet anyagi jogszabályt sért, és a döntéshez szükséges tények megállapíthatóak, a bíróság a jogszabálysértő határozatot - mindenkor a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között - megváltoztathatja

Amennyiben az alperes fellebbezésében arra hivatkozott volna, hogy „a társasháznak van vagyona” azt a másodfokú bíróság semmiképpen nem értékelhette volna sortartási kifogásként. Azonban az alperes nem is nyújtott be sortartási kifogást és nem hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a társasháznak van vagyona ellenkezőleg, az alperes fellebbezéséhez csatolt 2013. február 11-i mínusz egyenlegű OTP számlakivonttal megerősítette az előző eljárásban tett azon kijelentését, hogy 2013 nyaráig nem volt bankszámlája és vagyona a társasháznak. Tehát az alperes előző eljárásban tett kijelentését, hogy 2013 nyaráig nem volt se bankszámlája, se vagyon a társasháznak fellebbezésében

bizonyította egyben azt is igazolta okirattal, hogy az OTP számla álszámla volt, amin kizárólag tartozás volt még 2013 februárjában is. Ez pedig teljes mértékben alátámasztja azt, hogy a sortartásos kezesség fennáll és az elsőfokú bíróság a megfelelő anyagi jogszabályt alkalmazta. Az alperes előző eljárásban tett azon kijelentését, hogy 2014. június 23-án 1,2 millió forint volt a 2013 nyarán nyitott társasházi számlán nem tartotta fenn ellenkezőleg a fellebbezésében foglalt felfüggesztési kérelmében egyenesen cáfolja a korábbi eljárásban tett nyilatkozatát a felfüggesztés szükségességét azzal indokolva, hogy egy folyamatban lévő másik per jövőbeni alakulásától reméli, hogy szabadul a sortartási kezesség felelőssége alól, sőt annak alakulásától teszi függővé, hogy számára kedvezőbb ítélet szülessen. **Tehát túl azon, hogy az alperes előző eljárásban tett hivatkozása csak egy 2014 évi pillanatnyi állapotra vonatkozott és bizonyítatlan maradt továbbá az alperes a fellebbezésében korábbi eljárásban tett nyilatkozatát nem tartotta fenn - sőt azt fellebbezésében már egyenesen cáfolta, annak pontosan az ellenkezőjét állítva – egy évekkel későbbi vagyoni állapot alapján a másodfokú bíróság nem vitathatja el a sortartásos kezesi felelősség fennállásának tényét.**

Tekintettel arra, hogy az alperes kizárólag eljárási jogi szabálysértésre hivatkozott, amit a másodfokú bíróság elutasított megállapítható, hogy a másodfokú bíróság nem a fellebbezési kérelem korlátai között hozta meg alkotmányos jogainkat sértő alaptörvény ellenes ítéletét. Ellentétben a másodfokú iratellenes megállapításával fellebbezésében az alperes sortartási kifogással nem élt és anyagi jogszabálysértésre nem hivatkozott, ellenkezőleg tévesen a társasház vagyoni helyzetének jövőbeni alakulásától remélte, hogy szabadul a sortartásos kezesi felelősség alól ezért a per tárgyalásának a felfüggesztését kérte, amely kérelmét azonban a másodfokú bíróság elutasította.

Túl azon, hogy a másodfokú bíróság iratellenes megállapításra alapozta alaptörvény ellenes ítéletét és túlterjeszkedett az alperesi fellebbezésen, nem a fellebbezés és az ellenkérelem korlátai között és nem a megállapítható tények alapján döntött, alaptörvény ellenes döntését a jogszabályhely többszörösen téves értelmezése is okozta.

Kirívóan súlyos jogalkalmazói tévedés az, hogy a másodfokú bíróság az ügy érdemi eldöntésében alkalmazandó jogszabályban - a 2014. március 15-ig hatályban volt 1959. évi IV. tv. (Ptk) 274. §-a sortartásos kezesi felelősség – foglaltak helyett más feltételek teljesítését írta elő szemben a jogalkotó által meghozott és kihirdetett törvényekkel. Ugyanis a másodfokú bíróság a hatályos jogszabályok és törvényi rendelkezések alkalmazása helyett arra alapítva változtatta meg törvénysértő módon az elsőfokú ítéletet, hogy egyfelől a kötelezett vagyoni helyzetének évekkel későbbi alakulására – ami egyébként is irreleváns a sortartásos kezesi felelősség megállapítása szempontjából - alapozta alkotmányellenes ítéletét, másfelől az eljárásjogilag és anyagi jogilag helyes és megalapozott elsőfokú ítéletben hivatkozott jogszabályhely alkalmazása helyett törvénysértő módon a kártalanító kezességre vonatkozó feltételek alkalmazását írta elő.

Tehát Alkotmányos jogainkat – a jogorvoslathoz való alapvető alkotmányos jogunkat - sérti a másodfokú ítélet azért is, mert a másodfokú bíróság nem a jogszabályokat alkalmazta, hanem teljesen más feltételeket szabott ahhoz, hogy az alaptörvény XV. cikk (1) és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseiben biztosított alkotmányos jogainkat gyakorolhassuk és érvényesíthessük. Az alkotmányos jogaink csak úgy érvényesülhetnek, az alkotmányos jogainkat a valóságban csak úgy gyakorolhatjuk, ha a jogalkalmazó a jogalkotó által alkotott és kihirdetett törvényeket alkalmazza, és nem

szab teljesen más feltételeket a jogorvoslathoz fűződő jogaink gyakorlati érvényesítése során, mint amit a Ptk. és a Pp. ügyünkben alkalmazandó rendelkezései előírnak és tartalmaznak. A jogorvoslathoz fűződő alkotmányos jogaink a gyakorlatban nem érvényesülnek és jogbizonytalansághoz vezet az, ha a jogalkalmazó nem tartja be az alkotmányos követelményeket, gyakorlatilag nem a vonatkozó jogszabályokat alkalmazza eljárása és érdemi döntése meghozatala során és ítélete így nem marad az előírt alkotmányos keretek között.

A másodfokú bíróság az Alaptörvényben bíróságoknak előírt 28-as cikket nem tartotta be, ami az Alaptörvény XV. cikk (1) és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseiben garantált – elvileg pedig az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésén és a Ptk. és a Pp. jogszabályain keresztül érvényesülő - alapvető alkotmányos jogaink sérelmére vezetett a helytelen jogalkalmazói gyakorlaton keresztül a fentiekben leírtak és az Alkotmányjogi panaszunkban már előzőleg előadottak szerint.

Kisértékű perben a másodfokú ítélettel szemben a Kúriához nem lehet fordulni jogorvoslatért ezért is kiemelkedően súlyos törvénysértés az, hogy a bírósághoz fordulás, a jogorvoslat alkotmányos jogától is megfosztott minket felpereseket a másodfokú bíróság - miközben számos jogszabályt megsértett - mert alapvető jog a másodfokú bírósághoz való fordulás joga, amit az 53-as tanács nem biztosított felpereseknek.

Fentiekre hivatkozással alulírott indítványozók, kérjük tehát a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy alkotmányjogi panaszunk és annak jelen kiegészítése alapján a Fővárosi Törvényszék 53.Pf.633.012/2015/6 sz. ítéletét - amely a BKKB eljárásjogilag és anyagi jogilag helyes 11.P.22.923/2014/5 sz. elsőfokú ítéletét minden ok és jogalap nélkül megváltoztatta - szíveskedjék megsemmisíteni, mert az sérti az Alaptörvényben biztosított az alkotmányjogi panaszunkban felsorolt alkotmányos jogainkat.

Kelt: Budapest, 2015. december 21.

Indítványozók:

